

[Alfred Hansen]

sagt, at det ville begunstige de erhvervsgrupper, som vil gøre brug af disse pensionsmidler, hvis man foretog et indgreb over for pensionskasser og forsikringsselskaber.

Så vil jeg gerne spørge industriministeren: når nu det vil blive en fordel for låntagerne, bliver det så ikke en ulempe for långiverne? Det er min opfattelse, at pensionskasser og forsikringsselskaber har to forpligtelser: for det første at anbringe pengene til størst muligt afkast til gavn for de forsikrede, for det andet at anbringe dem med størst mulig sikkerhed.

Penge søger derhen, hvor afkastningsevnen er størst. Det så vi tydeligt i 1960'erne og 1970'erne, hvor retsforbundet gang på gang for døde øren måtte fortælle socialdemokratiet, de radikale og andre, som ved festlige lejligheder siger, at de vil gribe ind over for jordspekulationsmulighederne, at de penge, der søgte over til disse investeringer, var blevet passivt anbragt, at der ingen produktion lå bagved. Disse penge er i stor udstrækning pumpet ud i forbruget, og det er her, hovedårsagen til inflationen skal søges.

Nu er det knap så lukrativt at anbringe penge i jord, som det har været, men det er stadig væk en givtig forretning. Det, der nu tiltrækker opmærksomheden, er finansministerens statsobligationer, og hvis man nu reelt vil forhindre investeringer i disse statsobligationer til en relativt højere rente, får man naturligvis ikke anbragt pengene til størst mulig forrentning til gavn for de kommende pensionister.

Der har været talt meget om passiv anbringelse, og det er rigtigt – det er også indeholdt i retsforbundets dagsordensforslag – at vi skal søge at få kapital over til aktive investeringer i erhvervslivet fremfor med spekulation for øje, men der skal ikke herske tvivl om, at retsforbundet er imod tvangsindgreb i forbindelse med pensionskasser og forsikringsselskaber, banker og sparekasser.

Det er interessant at registrere den ukuelige optimisme, vores arbejdsløshedsminister lægger for dagen. Efter nu i en del år at have været med til at sende 50.000 til 60.000 mennesker ud i arbejdsløshed hvert år, kommer man nu med et hokuspokusforslag, som man forsøger at sælge til den danske befolkning i ly af, at man nu vil kunne skaffe 50.000 nye arbejdspladser på årsbasis. Jeg tror, den er så

overdreven, at det bliver svært at få folk til at tro på den.

Men når arbejdsministeren kunne kokettere med, at der var skabt nye arbejdspladser, er jeg så heldig, at jeg har tallene fra Statistisk Årbog, der viser, at landbrug og industri fra 1970 til 1979 mistede 109.000 arbejdspladser, men at der i samme periode skaffedes 304.000 nye arbejdspladser, ikke i landbruget, ikke i handel og håndværk og industri, men i den offentlige sektor. Tror regeringen virkelig på, at den kan skaffe 50.000 nye arbejdspladser på årsbasis?

Jeg vil give den spådom, hvis regeringen skulle få mulighed for at realisere disse planer, at man vil komme til den klassiske bemærkning, at det var gået meget værre, hvis vi ikke havde gjort noget. Denne bemærkning har vi fået både med hensyn til efterlønsordningen, hvor man stillede i udsigt, at der nu kom nye folk i arbejde, især de unge. Det skete ikke, som man havde lovet. Man har forsøgt med jobtilbud, jobskabelse, forskellige tilskudsordninger til erhvervslivet efter de tilfældige søms princip, som i og for sig ikke har reddet erhvervslivet, men har gjort det afhængigt som en narkoman af statskassen. Dermed har vi fået et uselvstændigt erhvervsliv, som ikke er konkurrencedygtigt, og hvor der har fundet en strukturforvridning sted. Nej, det, der er brug for, er rigtige arbejdspladser, der er perspektiv i, og som er meningsfyldte, og ikke kosmetiske tiltag, som den såkaldte jobskabelse er udtryk for.

Endvidere har man lanceret tanken om produktion i den offentlige sektor. Hertil må vi sige, at det ikke er det offentliges opgave at gå ind i en egentlig produktion, som bedre, billigere og mere tilfredsstillende kan klares af det private erhvervsliv. Det er beskæmmende at se, at erhvervslivet inden for handel, håndværk og industri må se i øjnene, at de bliver beskattet af deres arbejdsindtægt i stadig større udstrækning for over de offentlige kasser at give tilskud til den slags perspektivløse jobskabelser.

Statsministeren kan nok have ret i, at det ser lidt sort ud, i hvert fald hvis statsministeren kun vil se inden for firpartikredsen. Der er nok ikke så mange muligheder; jeg tror, at statsministeren vurderer rigtigt. Men jeg mener stadig væk, der er grund til og mulighed for at fatte mod, statsminister. Der er mulig-